

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Paročnina
naj se pošlje
upravnistvu.
Rokopisi pa
urednistvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov,

DEKLETA.

V deviški boduar Eme Koprivarjeve, dražestne osemnajstletne plavolaske, pridivjala je prijateljica Gusti, jo objela ter vskliknila:

„Veliko novost sem izsledila! Baron Kralj, ki ti je ves pretekli predpust vstrajno dvoril, je v tebe smrtno zaljubljen!“

„Kaj mi ne poveš! Jaz pa ti povem, da bi snubitev barona Kralja takoj vsprejela!“

„Toda Kralj je vendar grd, kakor noč...“

„Zato pa ima kakih stotisoč kron premoženja...“

„Toda sicer baje... ni posebno premožen. Prenaglo je živel. Vzlic temu, da ima šele šestintrideset let, je — kako hočem reči — no, je že

star gospod. Neka moja šolska tovarišica, katera se je pozneje posvetila gledališču, mi je to zaupala. Dejala je kratkomalo: Baron Kralj je star, preživljen...“

„Tako? Tembolje. Ali misliš, da se bom žalostila, ako bi ž njim njegov rod izmrl?“

„O ti si cinična! Torej, ti bi ga na vsak način vzela v zakon.“

„Gotovo! Odločena sem uslišati vsakega snubca, ki premore najmanj stotisoč kron. Ne pozabi, da jaz nimam mnogo dote, a vajena sem razkošja.“

„Torej, gratuliram ti! Vendar ti moram še nekaj o tvojem ženinu povedati, kar ti ga bo gotovo pristudilo.“

„Govori!“

„Baron Kralj je — pohotnež.“

„Staremu možu se mora to že odpustiti, saj more biti samo teoretično pohoten, s praktično pohotnostjo njegovo je itak že pri kraju, kakor si mi ravnokar povedala.“

„Baron Kralj žali naše najsvetejše čuvstvo na neodpustljiv način.“

„Kaj ti je storil?“

„Meni? Nič? Toda tvojo deviško sramožljivost žali že več tednov vsak večer!“

„Nemogoče! Več kot deset dnij ga že niti videla nisem!“

„Pa je on tebe videl! Čuj toraj! Baron Kralj si je najel tu nasproti v drugem nadstropju sobo,“ hitela je Gusti pripovedovati. „Tam sedi vsak večer v temni sobi ter opazuje tebe pri večerni toaleti...“

„Nemogoče! Od kedaj ti je to znano?“

„Njegov strežaj je pravil naši hišinji!“

„Imenitno! Škoda le, da mu njegovo opazovanje ni mnogo koristilo, kajti vsak večer spustim čez okno zagrinjalo.“

„Toda senca tvoja je vidljiva!“

„Sicer je to baronovo početje nesramno...“

„Prav imaš!“

„Ne moti me v govorjenju! Baron je gotovo samo v mojo senco zaljubljen a prosi za mojo roko.“

„Ti mu moraš njegove račune prečrtati...“

„Toda kako?“

„Prav enostavno! Ti se odslej slači pri zagrnjenem oknu in pri ugasnjeni sveči. Takim ljudem se mora pokazati, da imamo še sredstva izogniti se njihovim zasledovanjem.“

„Hvala ti, prijateljica! Ti si mi pokazala pravo pot, po kateri mi bo mogoče obvarovati čast pred vsako senco, ali boljše: obvarovati mojo senco pred onečaščenjem. Šeenkrat hvala!“

(Objem, poljubi, iskreno slovo.)

* * *

□ ————— □ ————— □

Ema Koprivarjeva sama: Res dobro, da nisem tako neumna, da bi ne vedela, da Gusti sama hrepeni po baronovih tisočakih. Morebiti si je celo vse sama izmislila, da bi se mi baron pristudil."

Nastavila je kukalo na oči ter skrita za zagrinjalom začela opazovati nasprotna okna. Docela v kotu zapazila je barona Kralja.) „Gusti ni lagala. Moj načrt je gotov, Ako se ne motim, snubil me bo že jutri. Oh, da bi bil le že kmalo večer!"

* * *

Ob devetih zvečer.

Ema je prižgala ta večer v svojem boduarju vse električne žarnice na lestencu. In — pozabila je to pot spustiti zagrinjalo čez okno. Počasi se je začela razpravlјati v sijajno razsvetljeni sobici. Krilo je padalo za krilom, potem je začela odpenjati lične čevlјičke ter nogavične podveze, naposled pa je stopila pred zrcalo, vzela v roko fotografijo baronovo ter jo začela poljubovati tako, da je baron z nasprotnega okna s svojim kukalom prav lahko razločil koga poljubuje. Na to je ugasnila luč ter legla k počitku.

* * *

Popoldne naslednjega dne javil se je baron Kralj pri Eminih stariših ter prosil za roko njune hčerke. Stotisoč baronovih kron je bilo z oduševljenjem vsprejeto.

□

Migljej.

Mlada soproga piše svojemu soprogu, kateri je na potovanju: „Tvoje pismo sem prejela in mi je jasen dokaz, da še vedno v ljubezni misliš name, kajti poslal si mi t i s o č poljubov in p e t d e s e t kron. Hvala ti lepa, toda v bodoče, prosim te, bodi štedljivejši in ne pošilјaj mi tako ogromno število poljubov in tako malo kron.

Tvoja

Melita

Najhujša vseh bolečin.

— „Ne žaluj in ne vznemirјaj se vendar tako, ljuba Dora! Smrt je pač vsakemu namenjena. Tvoj soprog je bil pa tudi že precej v letih in tudi vedno bolehen, pripravljena si toraj morala biti na katastrofo. Potolaži se vendar!“

— „Ti lahko govoriš; toda pomisli: šivilja mi je žalno obleko popolnoma skazila!“

Dandanes.

„Ali ste zadovoljni s svojo služkinjo?“
„Še precej, ker prav lepo ravna z menoj.“

Vprašanje in odgovor.

Zakaj je „mesec“ moškega spola?
Zato, da sme ponoči okoli hoditi.

Utrink.

Častilci žensk so navadno skromni, zadovolje se s srcem in ne reflektujejo še na roko.

Nezmisel.

Mati: „Lina, ne dvigaj vendar svojih kril tako visoko, saj ni tolikega blata!“

Lina: „Ali, mama; saj daleč naokoli ni nobenega moškega, da bi me videl!“

Mati: „Baš zato je — nezmiselno!“

MISIJA DOKTORJA PRAŠKA.

V svoji prijazni, bogato s slikami in drugimi dragocenostmi opremljeni sobi, sedel je doktor Prašek in se dolgočasil. Ogledoval je elegantno svoje pohištvo, razne palme na rezljanih stojalih in vzdihnil. Vse to še ni bilo plačano. Računi so ležali na dnu predala lične pisalne mize, opomini pa poleg njih.

Doktor Prašek je imel sicer najboljši namen zadostiti svojim plačilnim dolžnostim, le denarja ni imel. Vsa razkošna oprava je bila pravzaprav samo špekulacija; sluga je bil tudi le špekulacija in velikanski napis na hiši tudi.

Mladi zdravnik je pač dobro vedel, da v velikem mestu siromak nič ne opravi; zato si je nabavil sijaj, da bi veljal za bogatina. Vsega je imel dovolj, samo pacientov in pa denarja ni imel.

Doktor Prašek si je vihal mehke brke, čital nek roman ter pušil egiptske cigarete, katerih si je naročil kar na debelo, a tudi teh še ni plačal. Nena doma pozvoni, toda zdravnik se prav nič ne prestraši, dasi je bila baš ordinacijska ura in upniki so ga baš ob tem času najraje obiskovali.

Vstopil je sluga: „Nek pacient, gospod doktor!“

Zdaj se je zdravnik začudil, toda slugi svojega začudenja ni hotel pokazati: „Vedi ga v vsprejemnico!“ mu je dejal malomarno, odložil roman, ki ga ja ravno čital, v roko pa je vzel neko moderno brošuro o zdravstvu ter dejal: „Prosim vstopite!“

V tem trenutku pa je presenečen vrgel brošuro iz rok ter vskliknil vzradoščen: „Servus Edi!“

Edvard Zornik je bil doktor Praškov najvernejši tovariš na vseučilišču. Skromen in tih, kot je bil, se sicer sam ni vdeleževal dijaških krokarij, zato pa je kot sin imovitih starišev, podpiral take krokarije s posojili, katerih se je baš Prašek najčeščeje posluževal.

Ko si je Zornik razkošje svojega nekdanjega tovariša nekoliko ogledal stisnil je prijatelju roko: „Kakor vidim, prijatelj, ti ne gre slabo, in to me prav odkritosrčno veseli. Prišel sem s svojega posestva nalašč k tebi, ker bi se rad s teboj o nečem posvetoval.“

„Menda vendar nisi bolan?“ vprašal je doktor Prašek prijatelja sočutno ter mu ponudil prostor poleg sebe.

„Hvala, zdrav sem popolnoma, le paziti se moram, kakor veš, prehlajenja. Tu pa se gre za nekaj drugega. Zadeva je diskretna, in zaupati jo morem le zdravniku, ki je obenem tudi moj prijatelj. Čuj toraj!“ odgovoril je Zornik sedel poleg Praška ter si prižgal ponudeno mu egiptovsko cigareto. „Zaročen sem s krasno deklico iz bogate in odlične hiše. Ko sem jo prvokrat videl, zaljubil sem se in se kmalo nato tudi z njo zaročil. Stvar je šla silno naglo; toda kasneje so prišli pomisleki. Pri tako važnem koraku se ne sme poslušati samo glasu srca temveč tudi razuma. Začel sem namreč premišljevati, ni li Hedviga, tako je ime moji zaročenki, bolna, kajti njena bledost in prozornost polti je sumljiva, zato se bojim, da bi ne dobil namesto zdrave živahne ženke, bolešno in nadležno, ki bi utegnila upljivati naposled tudi na moje zdravje.“

Zdravnik se je skrivaj nasmehnil. Ceło v ljubezni se boji ta človek za svoje zdravje! To je že preneumno.

Zornik pa je nadaljeval: „Zdaj imam pa zate zdravniško in politično misijo. Ako se moreš za nekoliko časa odtegniti svojim pacientom, pelji se v Karlove vare takoj in skusi se tam seznaniti z obitelji Hedvige — tu imaš naslov — in opazuj jo; potem pa mi javi takoj, kaj misliš o njenem zdravju in misli si, da je blagor moj in moje bodoče rodbine odvisen od tvoje vestnosti.“

Doktor Prašek je vzel v roke knjigo, katero je imel namenjeno za zabeleževanje svojih pacientov, a je imel zabeležene samo svoje upnike in nato pripomnil, da bo s tem potovanjem pač izgubil nekaj pacientov, vendar prijatelju na ljubo prevzamo to težavno nalogo.

Blagi Zornik položil je popolnoma nov tisočak pred prijatelja ter odšel zadovoljen, da je za svojo bodočnost tako važno nalogo srečno izvršil. Mladi zdravnik pa je skoraj veselja poskočil, ko je zagledal pred seboj toliko svoto.

To je imenitno! Tisočak v žepu in upanje na še večji zaslužek. Poleg tega pa ta renomé zanj, ko bodo ljudje izvedeli, da je bil poklican v Karlove vare. Nemudoma je podučil svojega slugo, naj vsakemu obiskovalcu pove, da je bil pozvan v Karlove vare k važni konsultaciji ter je moral takoj odpotovati.

* * *

V Karlovih varih predstavil je zdraviliški zdravnik na tovariševo prošnjo Praška Hedvigovi obitelji. In doktor Prašek je pričel svoja opazovanja.

Hedviga je bila dražestno dekletce s sladkim otroškim obrazkom, plavih las in modrih oči. Niti ena poteza na njej ni dajala povoda dvomiti o njenem zdravju. V toplice je prišla samo s svojo materjo, katera je bila res potrebna zdravljenja. Doktor Prašek je večkrat govoril z gospico Hedvigo o njenem ženinu in čim večkrat je o njem z njo govoril, tembolj mu jo je zavidal.

Dva do trije tedni so že minuli in doktor Prašek se je z izredno marljivostjo vtopil v opazovanje svoje „pacientinje“ ker pa je bil že skrajni čas

da sporoči prijatelju o svojih uspehih, brzojavil mu je: „Opazujem temeljito. Videti bolehnna. Nadaljna opazovanja neobhodno potrebna. Izgubil bom s svojo odsotnostjo doma dokaj svojih pacientov!“

Na to se mu je Zornik v daljšem priporočenem pismu kar najtopleje zahvalil ter ga prosil, naj ne odneha, dokler se docela ne prepriča o nevestinem zdravju. Pismu pa je bil priložen zopet nov tisočak.

Doktor Prašek je z zadovoljstvom spravil tisočak, živel po knežje v toplicah pri tem pa se tako silno zaljubil v ljubko Hedvigo, da je noč in dan mislil le nanjo.

Hedviga je slutila ljubezen lepega in čvrstega doktorja, ki je njo in nje mater spremljal na vseh izletih. Všeč ji je bil bolj, nego leseni Zornik, s katerim se je bila zaročila pač samo zaradi tega, ker je prvi našel pristop v hišo njenih starišev. Večkrat je obdržala Praškovo roko ob slovesu dalje, nego se je spodobilo, toda izpremeniti se ni dalo ničesar; Zornik je ostal nje ženin.

Doktor Prašek pa je zopet brzojavil: S svojim opazovanjem sem v toliko napredoval, da ti lahko sporočim naslednje: Gospica Hedviga je mrzlična, roke ima vroče, sapo naglo, utripanje žile nestanovitno, v lice zdaj bleda zdaj rudeča, vidno trepetanje telesa. Zelo sumljiva znamenja.“

Doktor Prašek je moral po Zornikovem naročilu še dalje opazovati in opazoval je toliko časa, da je nekega dne pod košato lipo obstal Hedvigi svojo ljubezen. In ko je ljubko dekletce pritisnil na svoje prsi ter poljub na žareče ustnice, mu Hedviga to ni branila temveč mu vračala poljub na poljub.

Pol ure kasneje je doktor Prašek svojemu prijatelju Zorniku odposlal kratko brzojavko: „Neozdravljiva!“

Zornik se je prestrašil. Slutil je jetiko. Sedel je ter pisal prijatelju, da ga prosi, naj še nadalje ostane v obližju Hedvige ter posreduje, da se zaročitev razveljavi. Pismu je bil priložen tretji tisočak.

In doktor Prašek je posredoval z uspehom. Hedviga je Zorniku pisala, da je voljna njuno zaročitev razveljaviti in košata lipa je bila še isti dan priča neštevilnih poljubov.

Zadnji Praškov brzojav prijatelju Zorniku se je glasil: Edvard Zornik, veleposestnik v I. Razveljavljanje tvoje zaročitve z velikim trudom srečno dosegel. Bolezen Hedvige me tako zelo zanima, da sem se odločil vzeti jo sam v zakon ter si tako omogočil še nadalje negovati bolnico. Doktor Prašek.

Pozna jo.

- „Ti ne veš, kako sem srečen. Moja ženka je tiha, potrpežljiva — — —“
- „No, no! Kar jenjaj! Poznal sem jo prej nego ti.“

Dobro se je odrezala.

- Moj mož sme pili vino samo tedaj, ko sem jaz zraven.
- Imate prav: pri vinu se najlaže pozabi — vse zlo.

PRISOTNOST DUHA.

Franjo in Leopold sta bila že kot dijaka velika prijatelja. Delila sta med seboj veselje in žalost. Ko sta si izbrala vsak svoj poklic, pa sta se tako razdružila, da drug za družega nista vedela, kje živi.

Franjo se je med tem časom oženil z brhko kontoristko, ki mu je s svojo dobro voljo in dovtipnostjo sladila življenje.

Po več letih srečal je nekega dne Franjo svojega nekdanjega prijatelja Leopolda na cesti. Neizrekljivo sta se oba razveselila nepričakovanega snidenja in to veselje sta šla tudi takoj praznovati v bližnjo restavracijo.

Veselo sta kramljala o tem in onem, naenkrat vsklikne Leopold: „Veliko uslugo mi lahko storiš dragi Franjo: včeraj sem se seznanil z brhko in ljubeznivo damo ter začel tudi takoj ž njo ljubkovati. Dogovorila sva se, da se nocoj ob šestih snideva v kavarni I. Ker sem pa prejel danes v jutro brzojav, da moram odpotovati še nocoj, ne bom mogel na dogovorjeni sestanek. Prosim te toraj, ako si tako ljubezniv, da stopiš zvečer v imenovano kavarno ter me oprostiš. Lahko začneš pri tej priliki tudi sam ž njo ljubkovati, kar ti ne bo težko doseči, ker ni posebno odporna.“

Franjo je Leopoldu z veseljem obljubil izpolniti mu željo in se je že naprej veselil nenavadnega vžitka.

Ker se je že Leopold z veselim kramljanjem precej zakasnil, poslovil se je naglo od prijatelja ter hitel na kolodvor; Franjo pa v nestrpnosti v kavarno.

Ni še dolgo sedel v kavarni s časnikom v roki, katerega pa seveda ni čital, temveč se neprestano oziral proti vhodu, ko je vstopila živahna, brhka dama ter hitela naravnost proti njegovi mizi. Tedaj pa je Franjo prebledel, kajti v dami je spoznal lastno svojo soprogo: „Nesramnica“, vskliknil je srdito, „prišla si na dogovorjeni sestanek z mojim prijateljem Leopoldom, toda zajec ti je pretekel pot in zasledil sem te!“

Dama je sprva prestrašena obstala, toda v istem hipu se je glasno zasmejala ter pritisnila kakor v šali svojemu soprogu zaušnico: „Ti nepridiprav! Tako torej spoštuješ zakonsko zvestobo, mrcina,“ očitala mu je. „Toraj si mi šel enkrat na „lim“. Večkrat sem se skušala prepričati o tvoji zvestobi, toda do danes se mi ni posrečilo. Včeraj pa sem se slučajno sešla s tvojim nekdanjim prijateljem Leopoldom in napravila sva načrt.“

Franjo je gledal osramočen v tla in ko ga je ženica do dobra oštela, capljaj je pohlevno z njo domov.

Ko ga je minil prvi strah, se je seveda hotel prepričati, ima li žena njegova prav, ali on; toda pozabil je Leopolda vprašati za naslov in tako čaka še danes na rešitev zagonetke.

Ako kateri izmed cenjenih naših čitateljev ve, kje prebiva sedaj Leopold, naj blagovoli njegov naslov javiti našemu uredništvu, da ga sporočimo Franju.

Ni praznoverna.

„Elica, danes sem izgubil pri igri nad pettisoč kron!“

„Potem pa kar odidi, ako misliš, da boš imel pri meni več sreče v ljubezni kakor si jo imel pri igri!“

Praktičen.

A.: „Katera izmed bankirjevih hčerá ti bolje ugaja?“

B.: Še nisem preračunal.“

V železniškem kupeju.

Gizdalin: „Gospodična, glejte, v železniškem kupeju se Vam ni prav ničesar bati. Ko bi bil jaz, na primer, preveč drzen, lahko potegnete za zasilno pripravo in vlak bi se ustavil.“

Gospodična: Saj nisem neumna! Potem bi morala pa deset kron kazni plačati.“

Utrink.

„Slovo je hudo! Vskliknila sta ločena zakonska, ko jima je odvetnik predložil svoj ekspenzar.“

V zamišljenosti.

Ona: „Zdaj moramo luč že zgodaj zvečer prižigati.“

Profesor: „Prav imaš; večeri postajajo vedno — temnejši.“

Zakonsko.

„Prešestnica! Že pred poroko me je prijatelj Emil svaril pred tabo!“
„To je nesramno. Baš njemu sem bila in sem še vedno zvesta!“

Vse v redu.

Mati: „Elza, ali upaš, da doktor I. s teboj pošteno misli?“

Elza: „Gotovo; saj mi je pošteno priznal, da me ne bo nikdar vzel v zakon.“

Pozoren soprog

„No, ali ste s svojim soprogom zadovoljni.“

„Da, čita mi vsako željo že v očeh ter mi jo takoj izpolni! toda moj papa jo pa potem — poplača.“

Zafirkljivost.

Ana: „Nekoč sem bila tako strašno zaljubljena, da sem mislila, da me bo same ljubezni konec!“

Pepca: „In zdaj od same ljubezni — živiš!“

IZBLEBETAL.

Peter Kačar je nekdam več mesecev ljubkaval z Reziko Gorjanovo. Celo poročiti sta se nameravala, toda, kakor navadno, se je pred odločitvijo vse zopet razdrlo, ostala pa sta si še nadalje prijatelja in ker Peter Kačar ni črhnil o tem razmerju niti besede, ostala je Rezika pred občinstvom še kot nepopisan list in zato kmalo tudi našla primerne snubca.

Franjo Baltič, ki je ponudil Reziki svojo roko, bil je sicer precej omejen, zato pa tem bogatejši in Rezika je bila vsa srečna, ko sta se podala na ženitovanjsko potovanje v solnčno Italijo.

Na potovanju sta se novoporočenca slučajno sešla s Petrom Kačarjem, s katerim je Franjo Baltič kmalo sklenil iskreno prijateljstvo.

Kačar se je delal, kakor bi Rezičke niti ne poznal in Rezika mu je bila za to obzirnost zelo hvaležna.

Nekega dne, ko sta sedela prijatelja pri taroku, Rezika pa je pripravljala južino, reče nenadoma Baltič svojemu prijatelju: „Ti ne veš, prijatelj, kako srečen sem v zakonu. Boljše, ljubeznivejše in pozornejše ženice menda ni pod božjim solncem. Mirna, potrpežljiva in tiha je, da ni slišati niti glasu — — —“

„Tako!“ začudil se je Peter Kačar, „ali tudi ponoči več tako ne smrči, kakor je včasih?“

Nesramni odgovor.

„Čul sem, da so videli pri tebi v kuhinji sinoči nekega dragonca. Ali je to mogoče?“

„Kaj bi ne bilo mogoče, ko sem pa pozabila okno zagrniti!“

Dobre službe.

„Ali si kaj prihraniš v svojih službah?“

„Da, zakon.“

Nemogoče

„Ako se ne motim, ljubkuješ tudi z mojo prijateljico Elviro.“

„Kaj misliš, da sem milijonar!“

Tudi poklic.

„Kakšen poklic pa ima tvoj ženin?“

„Nobenega; toda — kredita ima dokaj.“

Kadar me spomin na te objame.

(Zvonimir Maslè.)

Kadar me spomin na té objame,
rosna zora se mi v prsih razprostre;
solнца kot želijo cvetke same,
tak tedaj mi strastno vzkoperni srcé.

Solnce moje in vladar ljubezni,
vzidi vendar in v srce mi toplo sij;
da izginejo viharji jezni,
s žarki ljubkimi mi tajni svet razkrij!

Saj ljubezen, moja bo plačilo,
ki kot morje širno ti na vek vzblesiti;
in kot morje vedno novo je in milo,
tak ljubezen tebi nova bo vse dni!

Temeljnost.

„Čul sem, da si zasledil nekega častnika pri svoji soprogi. Ali se boš dal sodnijsko ločiti od nje?“

„Kako, ko pa ne vem od katerega polka je bil!“

V kopališču.

Bujnostasa dama: „Če se ne motim, naju z brega gospodje opazujejo.“

Suha dama: „Naj le opazujejo; saj tako nič ne vidijo s take daljave.“

Bujnostasa: „Pri vas že ne!“

Otroško.

Mati (stopivša v otroško sobo): „Lizika, to je vendar nedostojno, da tako razsajaš in kričiš. Pogledaj Borisa, kako mirno in tiho sedi v kotu.“

Lizika: „Saj mora, ker se igrava mamu in papana. On predstavlja zdaj papana, jaz pa — tebe.“

Obljuba.

Ona: Kako dolgo me boš ljubil, Oton?“

On: „Večno, in potem ti bom še preskrbel dobro eksistenco.“